

Saa, man pleier jo ikke at fortælle, hvad der sker i Afdelingen; men jeg tør dog sige, at saa meget kortdialt bleve vi ikke modtagne af det ærede Medlem, da vi havde den Glæde at møde hinanden, og hvis vi den første Dag vare enige om, at de tvivlsomme Valg skulde udsættes til Prøvelse i det staaende Udvalg, saa var Grunden den, at vi den første Dag, vi vare tilstede, manglede Dplysninger om flere Valg, og det var saaledes ganske naturligt, at vi ikke tog nogen Afgjørelse og ganske særligt manglede vi Dplysninger om denne Klage. Det var derfor som sagt ganske naturligt, at vi ikke vilde have denne Klage afgjort paa Stedet, men vilde afvente det Nærmere. Men om Lørdagen, da vi atter kom sammen, fik vi foruden Klagen ogsaa Besvarelsen, vi kunde gjenngaa den, overtude os om, hvorledes det forholdt sig, og derfor ansaa vi det for nødvendigt at komme til en Afgjørelse. Jeg tillader mig at tro, og jeg har ikke i en ganske ringe Tid siddet i Folkethinget, at det ingenlunde har været Praxis, at naar der var en Klage over et Valg, Afdelingen saa undlod at undersøge denne Klage, undlod at gjøre nogen Indstilling derom, blot for at henvise Sagen til en senere Udvalg. Jeg tror, at Reglen er den, at de Klager, som man paa Stedet kunde undersøge, bleve undersøgte af Afdelingen, og at kun saadanne Klager, hvor enten alle Dplysninger mangle, eller hvor Dplysningerne ere utilstrækkelige, eller hvor Dplysningerne vise, at der kunde være yderligere Foranstaltninger at træffe til Gvædselse af Valgfriheden i det Hele, at kun saadanne Sager henvises til det staaende Udvalg. Det er det, som det ærede nuværende Flertal, paa hvis Rekonstruktion vi se tydelige Vidnesbyrd for vore Dine, nu vil indføre, den Praxis nemlig, at saasnart der er en Klage over et Valg, skal det henvises, skal dets Gyldighed, dets Anerkjendelse udsættes, og dette, siger jeg, er en overordentlig farlig Methode. Jeg vil gjøre de Herrer opmærksom paa, at dette er som mångt et andet Sværd, et tveægget Sværd, og hvis det skal ophøies til at være et Princip, en Theori, at alle ansøgte Valg skulle henvises til Godkjendelse senere i Udvalget, ville de ikke kunne undre dem, om Partidenskab fra begge Sider kunde benytte et saadant Vaaben. I alle Tilfælde maa jeg tillade mig at formene, at det ærede Medlem er ganske uberettiget, ganske ude af Stand til at afgjøre, hvorvidt vi ere værdige til den Tillid, der er vist os fra Valgernes Side, eller ikke. Det ærede Medlem gik før med Loven under Armen, nu tillader han sig at opræbe med Dommen under Armen; men det er en Dom, som ganske sikkert vil blive underkjendt.

Ordføreren for 2den Afdeling

(Ber g): Da det ærede Medlem, som nu talte, skønte sig fornærmet ved, at man sagde, at han ikke ønskede disse Dplysninger, antager jeg, at

det ærede Medlem maa ønske disse Dplysninger og i det Tilfælde kunne vi spare os Diskussionen; thi saa ere vi enige. Da han imidlertid derpaa holdt et langt Foredrag, antager jeg, at han kom bort fra den Konklusion, jeg kunde drage fra hans første Udtalelser, og at han igjen kom tilbage til, at han ikke vilde have disse Dplysninger og Undersøgelser, men vilde have Valget godkjendt strax, og jeg skal der følge ham lidt. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at det ikke overraster mig, men at det alligevel er interessant, at, naar man kommer til at nævne en Sætning om en eller anden af de Herrer, jeg kan nu f. Ex. holde mig til det ærede Medlem, en Sætning, som falder ham lidt besværlig, saa føler han sig strax prikken, jarer op, og er smilkindet; men derimod generer han sig ikke for at udslynge den ene Insinuation efter den anden mod Andre. Jeg vil foreslaa det ærede Medlem at anskaffe sig en haardere Sud. Da det ærede Medlem sidst talte, sagde han, at han ikke vilde tale om, at jeg havde en god Villie, det kunde ikke forlanges her. Er det ikke en overordentlig nærgaaende Insinuation; men jeg tog det ganske gemtyligt, jeg veed, at det ærede Medlem som journalistisk Medlem er vant til at sige Folk Ubehageligheder. Det ærede Medlem sagde, at Andre, hvorved han sigtede til mig og mine Fæller, vare af den Slags Folk, ved hvem der klæbede Partifskhed med Hensyn til enhver Sag, hvori vi vare Parter (Afbrydelse og Modsigelse). Det sagde det ærede Medlem, sidste Gang han havde Ordet, at han ikke stod som Andre, ved hvem Partifskheden klæbede i enhver Sag. Er det ikke i den Forbindelse, jeg nævnte, en Insinuation! Men jeg har været vant til at høre, hvad det ærede Medlem har kunnet fremsætte mod Andre. Jeg har fra Ungdomstid læst et vist Blad, og jeg har fortsat denne Læsning gjennem mange Aar. Jeg har baade læst om Tørveosfer og Transtøvler o. s. v. Det generede mig ikke, men jeg veed ogsaa af Erfaring, at naar man blot fra den anden Side prikker med en Knappenaal, hvor Andre vilde have slaaet til med Slagværk, saa ømme de sig strax. Det ærede Medlem kom ogsaa til at udslynge en Insinuation mod mig; han sagde, at jeg omdannede Loven efter min egen Person. Jeg veed nu ikke, om der kan siges noget mere Fornærmeligt mod en Statsborger, end at han omdanner Loven efter sin egen Person, og det grunder han paa, at jeg har sagt, at der i Valglovens § 9 staar „fulde Navn“. Det ærede Medlem siger, det betyder ikke fulde Navn, men det betyder, at, naar en Mand hedder Johan Jensen, skal der blot staa J. Jensen, og han vil bevise for Forsamlingen, at jeg vil omdanne Loven efter mit Ansigt — thi nu vil han ogsaa have Folks Ansigt med ind i Forhandlingen —, ved at sige, at, naar jeg nævnte, at Valglovens § 42 bestemmer: „at naar Ingen nu er tilstede, som begjærer at del-